

Mødet genoptaget kl. 15.00.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1. april 1974-31. marts 1975.

(Lovforslag nr. 210. Fremsat 30/4 75. Første behandling 13/5 75. Betænkning 28/5 75. Anden behandling 10/6 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Tredje næstformand (Bay):

Jeg skal gøre opmærksom på, at taletiden er et kvarter. Man skulle måske af hensyn til visse former for tidnød gøre opmærksom på, at der er ikke talepligt.

Kjeld Olesen (S):

Det er jo traditionen, at vi ved tredje behandling af tillægsbevillingslovforslaget ligesom gør status over sæsonen, der er gået.

Vi var for et års tid siden ved et afgørende vendepunkt, kan man sige. For et år siden stod det klart, at arbejdsløsheden ville stige, og de økonomiske udsigter var langt fra opmuntrende. Der kom mange opfordringer både her i salen og også uden for salen til regeringen om at gøre noget ved det. Og som man vil huske, havde vi hele sidste års politiske forløb, uden at man fra den daværende regering foretog sig noget konkret.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed gå meget tilbage, men det er vel på sin plads at sige, at hvis man i tide havde sat ind med tilstrækkelige midler, så ville den arbejdsløshed, der senere kom, ikke have fået det omfang, som den fik.

I dag kan vi konstatere, at folketinget har fået genskabt både handlekraft og stabilitet. Når man læser statsministerens åbningserklæring igennem, vil man se, at det er lykkedes på trods af store vanskeligheder at nå frem til løsninger på faktisk alle væsentlige områder.

Statsministeren talte dengang om, at viljerne måtte bøjes mod hinanden, hvis det skulle gå. Derfor skal det også siges, at det ikke blot er socialdemokratiets fortjeneste,

at denne stabilitet og denne handlekraft er skabt. Da vi påtog os regeringsansvaret, var det, fordi det gjaldt andet og mere end en partipolitisk indflydelse, og jeg vil benytte lejligheden til at bringe en tak til de partier, der i lige så høj grad har levet op til ansvaret ved at bøje af. Så vil jeg føje noget til. Jeg vil udtrykke håbet om, at socialdemokratiet og disse partier omkring midten vil kunne komme ind i et endnu mere snævert og et endnu mere konstruktivt samarbejde.

Det lykkedes at få klaret en alvorlig overenskomstssituation, at få gennemført en finanslov under ret betydelige vanskeligheder, at få gennemført vigtige forslag, der både skulle bekæmpe arbejdsløsheden og bedre kårene for de stadig alt for mange, der går ledige, at få gennemført en boliglovgivning, hvor det lykkedes at afbøde de urimelige virkninger af huslejeforhøjelserne, og vi har også fået en folkeskolereform virkelig gjort.

Vi, socialdemokratiet, kendte betingelserne og vidste, at med tingets nuværende sammensætning måtte vi affinde os med, at man også vedtog forslag, som vi måtte stemme imod. Vor modstand, tror jeg, savnede intet i tydelighed, da det f. eks. gjaldt nedskæringerne på uddannelsesstøtten og daginstitutionerne. Vi finder stadig væk disse forringelser urimelige, og vor modstand mod sådanne sociale nedskæringer vil være usvækket.

Vi havde en noget hed debat for et par timer siden, hvor det var lige ved, at jeg atter kunne nævne et område, hvor vi stemte imod og man fik vedtaget en ting. Der blev sagt hårde ord, også imellem partier, der ellers på andre områder i løbet af folketingsamlingen har samarbejdet.

Jeg mener, at de hårde ord og kritik, der blev rettet imod fremskridtspartiets forslag, var berettiget. Jeg skal ikke genoptage diskussionen, men bare sige, at det, vi vel i fællesskab skal være lykkelige over, er, at afstemningsresultatet fik et sådant forløb, at den fare, som den fg. indenrigsminister talte om, nemlig faren for en dyb splittelse midt ned igennem denne sal, drev over.

Nu kommer sommertiden, hvor der er mulighed for eftertanke, og hvor jeg håber på, at eftertanken går i retning af, at grøfter ikke skal graves dybere, men at vi, når vi kommer hen til efteråret, står over for pro-